

Nr 19.

Av herr **Nyström**, om förlängd semester för vissa arbetstagare med särskilt pressande eller hälsofarligt arbete.

Semesterlagstiftningen har införts i syfte att tillförsäkra de anställda möjlighet till rekreation. Det har ansetts att den regelbundna veckovilan och uppehållen i samband med helgerna icke varit tillräckliga för att kunna hindra arbetskraftens alltför snabba förslitning. Skälen för riksdagens beslut år 1951 om allmän utökning av semestertiden att omfatta tre veckor voro därför starka. Dock innebär nya semesterlagen, att lagen den 29 juni 1946 (nr 337) om förlängd semester för vissa arbetstagare med särskilt pressande eller hälsofarligt arbete avseende

- 1) arbete under jord i gruva eller stenbrott,
- 2) gruvarbete ovan jord i Norrbottens län,
- 3) arbete, förlagt så att minst fyra timmar av arbetstiden för dygn infallit mellan klockan 22 och klockan 6,
- 4) arbete, däri arbetstagaren under minst fyra timmar av arbetstiden för dygn sysselsatts i mörkrum

upphäves. Arbetstagare alltså, som tillhöra dessa kategorier, äga numera åtnjuta semesterförmån enligt bestämmelserna i lagen om semester.

Av detta framgår, att i samband med att den allmänna semestern ökades med en vecka till tre veckor ansågs motiv inte föreligga att göra en motsvarande ökning för dem, som tidigare åtnjutit tre veckors lagstadgad semester, trots att berörda arbetstagargrupper tidigare ansetts äga ett rekreationsbehov, som väsentligt överstiger övriga arbetstagares. Till detta kan åberopas beträffande gruvarbetare i malmfälten i Norrbottens län, att denna arbetstagargrupp ansågs berättigad till semester omfattande två veckor redan så tidigt som i slutet av 1910-talet, då andra arbetstagare i landet icke hade ordnad semester, vilket i och för sig väl motiverar de synpunkter som här framhållas.

För att tillgodose rekreationsbehovet för de här nämnda särskilda grupperna böra dessa i anknytning till den allmänna semesterlagen jämväl erhålla en förlängning av semestertiden enligt tillämpliga delar i den nu upphävda lagen den 29 juni 1946 (nr 337) och bör frågan göras till föremål för omprövning.

Med hänvisning till det ovan anförda föreslås,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning av frågan huruvida icke arbetstagargrupper med sådant arbete som i lagen den 29 juni 1946 (nr

337) omförmäles i 1 § under 1)–4) skola, i anknytning till den allmänna semesterlagen, tillerkännas en ytterligare förlängning av semestern.

Stockholm den 16 januari 1952.

E. Hj. Nyström.
